

PRVO POGLAVLJE

... Život koji put izgleda kao crtež ludaka...

Stojim sa slušalicom u ruci, a na drugoj strani žice je onaj kojeg sam, sve do prije šest mjeseci, smatrala čovjekom svojih snova (iako je imao djevojku), koji me je zaveo i ostavio i koji je, iako je bio nezadovoljan, oženio prije spomenutu djevojku, da bi na bračnom putovanju otkrio da je ona lezbijka.

Sada dok me taksist čeka vani kako bi me odveo u zračnu luku odakle ću otputovati u Edinburgh kako bih otišla čovjeku koji me uistinu voli, evo, baš me sada on (David) zove kao da se ništa nije dogodilo.

A ja, umjesto da onako ležerno poput kućne pomoćnice kažem: »Gospoda otputovala, ovdje prazno, ja čisti«, u totalnoj sam panici, kao da me nazvao John Lennon kako bi mi dao brojeve da odigram loto!

Zašto se tako znojim?

Taksist nastavlja uporno trubiti. Debelo kasnimo, trebala bih već biti na *check-inu* naoružana sa:

- sredstvima za smirenje;
  - petnaest časopisa;
  - termalnom vodom u spreju kako mi se ne bi isušilo lice (kao što to čine Donatella Versace i Naomi Campbell);
  - sličicom svetog Kristofora, zaštitnikom putnika;
- Međutim, ja još uvijek moram izravnati račune sa sudbinom.

»Halo, Monica, jesi li još tu ili si poklopila?«

»Hal... da, tu sam, hm... kako si Davide?«

»Ne žalim se previše, čuj, je l' bi išla sa mnom na *pizzu* večeras? Znam da tvoj dečko nije u gradu...«

Moj dečko, Edgar, rođak je Davidove bivše žene lezbijke, ali ja sam to otkrila tek na njihovom vjenčanju.

Čovjek mora doći sve do New Yorka kako bi bio na setu brazilske telenovele tipa *Robinja Isaura!*

»Davide, upravo krećem u Edinburgh, idem Edgaru.«

»Putuješ? Sada? Okej, ne miči se, ja ću te otpratiti.«

»Ne, Dav...«

Poklopio je.

O Bože, ovo je noćna mora, uvijek sam prepuštena na milost i nemilost nekog muškarca.

Iziđem reći taksistu Pakistancu da može otići i ta me šala košta trideset pet dolara plus napojnica. I, evo me, nasred ceste s tri ogromna kofera, od kojih je jedan pun osjećaja krivnje, riskiram da mi pobjegne avion.

Zvoni moj mobitel. Edgar je.

Zašto se odjednom osjećam nelagodno?

»Halo, dušo, kako si?« osjećam da odgovaram iz dna svoje kilometrima duge krivnje.

»Hej, jesi li vesela, zadovoljna što putuješ?«

»Znaš, nema više razloga ostati ovdje otkada su otišli moji cimeri, a i ti...«

»Uskoro ćemo se vidjeti, jedva čekam.«

»Užasno mi nedostaješ, znaš li to?«

»I ti meni, malena.«

Vidim Davida kako skreće na uglu sa svojim plavim BMW-om i srce mi ludo lupa. Glupavi neobuzdani mišić.

»Oh, došao... došao je... taksi... nazovem te poslije, Ede.«

Evo ga... tu se ne da ništa učiniti, najljepši od sviju u kraljevstvu, proklet bio. Plav, visok, zelenih očiju, tijelo da se smrzneš, i uvijek zanosan gad!

Iziđe i izvede jedan od svojih čuvenih zagrljaja kojem se odupirem poput mokre krpe.

»Otišla bi, a da mi ništa ne kažeš?«

»Mislila sam da si na medenom mjesecu, znaš kako je...«
Ups... možda sam trebala izbjeći podsjetiti ga na to.

»Da, medeni mjesec s iznenađenjem... pretpostavljam da si saznala.«

»Pročitala sam na tračerskim stranicama u *New York Postu*...«

»Da, lijepo je imati prijatelje novinare.«

Izgleda smireno s obzirom na nedavni težak udarac.

Uzima moju prtljagu i stavlja je u auto, biceps mu proviruje iz rukava plave majice, a ja se naglo okrećem na drugu stranu, pokušavajući ustrajno misliti na Edgara, čijeg se lica već nekoliko dana jedva prisjećam.

Mislim da je to sasvim normalno, prošlo je više od dva mjeseca otkako je otišao iz New Yorka. Čini mi se da je netko rekao da što više voliš neku osobu, to ti je teže prisjetiti se njegova lica.

Ili sam možda ja to rekla...

Ulazim u auto obuzeta nemirom. Ne podnosim kad ne mogu kontrolirati stvari i završit ću tako da ih nikada neću ni kontrolirati. Trebala sam već biti u zračnoj luci i plakati zbog odlaska, no, tu sam, s Davidom. Je li to neka pogreška Matrixa?

»Ideš li direktno u Edinburgh?«

»Zapravo ću ostati dva tjedna u Rimu kako bih vidjela svoje, zatim idem Edgaru, znaš, objavit će moju knjigu, a imam i dobre izgleda za posao.«

»Tvoju knjigu *Vrt bivših*?«

»Da, tu... Kako to da se sjećaš naslova?«

»Svega se sjećam o tebi.«

Koji lupež...

Pa koliko je udaljena ta glupa zračna luka?

»Sretan sam što si s Edgarom, on je vrlo sposoban čovjek.«

»Istina, jako sam sretna.«

»Šteta što je malo star za tebe.«

»Četrdeset osam godina nije pretjerano.«

»Četrdeset devet u veljači, a ti ćeš navršiti trideset dvije, ako se ne var...«

»Što je to, postao si sljedbenik kabale?«

»Daj, bilo je to samo da se nešto kaže... čovjek od pedeset godina može biti, evo... malo prezreo.«

»Pa? On zna kako me razveseliti!« odgovaram previše ljutito da bih u to povjerovala.

»Naravno, nisam to mislio reći.«

Tišina.

Znala sam da je loša ideja da me David otprati.

»A ti, što ima kod tebe?« kažem s tračkom sarkazma.

»Iskreno, mislio sam da će biti gore. Oduvijek sam znao da je Evelyne čudna. Dugo smo bili zajedno, a obitelji, previše upletene i nametljive, nisu nam ostavile drugi izbor nego da se vjenčamo. Možda se željela osloboditi svih samo jednim udarcem.«

»Kako je obitelj to prihvatila?«

»Pa, znaš, uvažena milijarderska njujorška obitelj zna primiti udarac sa stilom. Poslali su je na grupnu terapiju u Švicarsku, no ostali smo prijatelji. A ti?«

»Što ja?«

»Ti i Edgar? Kako to da ideš živjeti tamo dolje?«

Nastojim ne nasjesti na provokacije. »On >tamo dolje< živi i radi.«

»A ti ćeš se brinuti za kuću?«

»Rekla sam ti, imam dobre poslovne ponude.«

»Ali, znaš li kakva je Škotska?«

»Zelena.«

»A znaš li zašto?«

»Jer često pada kiša.«

»Da, svaki dan i očajno se jede i ništa ih se ne razumije kad govore.«

»Ja Edgara razumijem!«

»Da, naravno! Vidjet ćeš kad bude bio na drugoj pinti piva, a da ne govorimo o tome da ideš živjeti u posve novo mjesto s čovjekom kojeg ne poznaješ ni tri mjeseca!«

»Čini mi se da to što si ti poznao svoju ženu više od deset godina i nije puno pomoglo!«

»Okej, oprost, u pravu si.«

Ne razumijem čemu ova obostrana vatra. Bože, kako ga mrzim!

Konačno zračna luka.

Avion polijeće za četrdeset minuta, neću imati vremena ni za što i ako se policiji prohtije da me pretraži, još će me i pretresati tamo. Ne želim da me pretresaju!

David se zaustavlja ispred ulaza za odlaske.

»Smiri se, uspjjet ćeš uhvatiti avion, ako ne, možeš uzeti onaj poslije.«

»Ne hvala, razgovor je bio tako ugodan da bi me još jedna minuta mogla dotući.«

»Ali što sam rekao?«

»Ništa, Davide«, kažem izlazeći i odlazeći otvoriti prtljažnik.

»Ljuta si?« pita stavljajući kofere na kolica.

»Zar ne bih trebala biti? Zašto se pojavljuješ niotkuda kako bi poljuljao moju sigurnost?«

»Ako si sigurna, ništa te ne može poljuljati, zar ne?«

»Jebi se«, kažem kroz stisnute zube.

Nervozno guram svoja kolica prema ulazu i David me hvata za ruku. Okrećem se. Gleda me podulje, zatim stavlja ruku na moj zatiljak i ljubi me u usta (bez jezika, kako Rhett Buttler ljubi Scarlett).

Jao, jao.

Ostajem nepomična nekoliko sekundi, pa spustim pogled, okrenem se, uzmem kolica i ponovno ih odlučno guram uzdignute glave prema vratima ukrcaja kao da to što me je poljubio križanac između Brada Pitta i Colina Farrela ne predstavlja ništa.

»Monica!«

Ignoriram ga i nastavljam gurati.

»Monica!«

Okrećem se uznemirena.

»ŠTO JE?«

»*Check-in...*«, kaže namignuvši, »... je s druge strane!«

Nakon mahnite trke i, sve u svemu, podnošljivog pretresa, konačno sjedim u avionu. Na sigurnom. Više-manje.

Mjesto 23 B do prolaza. Jer pored prozora je hladnije i više me je strah.

Avion polijeće: to je trenutak koji najviše mrzim. Zabijam nokte u naslon za ruke, duboko dišem nastojeći predočiti raj i zavidim svima koji se smiju i gledaju vani.

Željela bih pozdraviti Manhattan i reći mu da će mi nedostajati, ali ne uspijevam pogledati dolje.

Konačno hostese nose piće i toče mi čašu bijelog vina koje na velikoj visini ima učinak udarca u sljepoočicu. Gutam dva Valiuma, maska na oči i na odmor ratnika.

Kako bih zaspala bezbroj puta ponavljam ime voljenoga:

EdgarEdgarEdgarEdgarDavidEdgarEdgarEdgarEdgarDav...

»Hej! Što je ovo?« kažem podižući masku s očiju. »Kako si taj drski glupan dozvoljava ući u moje misli bez kucanja?«

Gospođa pored mene začuđeno me gleda.

»Edgar je izvanredan čovjek, nježan, smiren, ulijeva povjerenje i sigurnost.«

»*Señorita, no le entiendo.*« (»Gospođice, ne razumijem vas.«)

»Da, istina je, ne poznajem ga jako dobro, ali ni on mene ne poznaje jako dobro.«

»*¿Habla español?*« (»Govorite li španjolski?«)

»Podržao me je, ohrabrio da pišem, štitio, i tada sam shvatila da sam zaljubljena u njega...«

»*Estás loca...*« (»Ova je luda...«)

»... Dok jednog dana nije iznenada otputovao u Edinburgh zbog problema oko izdavačke kuće i moji cimeri, Mark i Sandra, nisu otišli živjeti na Bahame s njezinom kćeri, a ja sam se osjećala kao da gubim tlo pod nogama...«

»*Mi hermana se llama Carmela y vive en Puerto Rico...*« (»Moja sestra se zove Carmela i živi u Portoriku...«)

»...Jedne večeri sam se napila i pala sam u rijeku i čudom su me izvukli...«

»...*Y tiene una hija que se va a casar en Roma hoy, pero su futuro marido es un estúpido y además es gordo...*« (»Ima kćer koja se danas udaje u Rimu, ali njezin budući muž je glup i, osim toga, debeo...«)

»... Bivša Edgarova žena je umrla na isti način, sletjevši s ceste...«

»*¿Y está convencida que lo ama!*« (»I ova je uvjerena da ga voli!«)

»Loše je to prihvatio, ali onda je shvatio moj glupi postupak i pozvao me da dođem živjeti s njim...«

»...*Siempre le he dicho que se debería casar con un hombre de su propio país...*« (»Uvijek sam joj govorila da se treba udati za svog zemljaka...«)

»...I ja sam odmah pristala. Ne razumijem zašto bih trebala sumnjati!«

»...*Por qué la vida es muy difícil y si no estás convencido de lo que haces, es mejor no hacerlo.*« (»... Jer život je vrlo težak i ako nismo uvjereni u ono što činimo, bolje je to i ne činiti.«)

»... On je poseban, ostvario je moje snove...«

»...*¡Pero tú no estás enamorada!*« (»... Ali ti nisi zaljubljena!«)

»... I ja ga volim.«

»*¡Si ya... claro que no!*« (»Ah da... naravno da ne!«)

Ponovno stavljam masku na oči i ovoga puta zaspim kao klada na ramenu gospođe. Sve do kuće.

Home sweet home.

Zračna luka Fiumicino sinonim je za užasnu buku.

Sunce, plavo nebo, ljudi koji su izgubili prtljagu i moj otac, koji je došao po mene sa svojom novom ženom (jedva punoljetnom).

On djeluje deset godina mlađe, čak mu je i kosa ponovno narasla. U automobilu me obavještavaju o divnim novostima.

»KAKO TO MISLITE DA NE POSTOJI VIŠE *SHOW MAURIZIJA COSTANZA*?! Šalite se?!« urlam.

»Ne, nema ga već neko vrijeme, daju ga na digitalnoj televiziji, ali zašto pitaš?«

»Pa, znaš... napisala sam knjigu i bila sam sigurna da ću je tamo predstaviti...«

»Napisala si knjigu?« Grohotom se nasmije moj otac.

»Da, što je tu smiješno? Napisala sam knjigu koja će biti objavljena u Škotskoj!«

»U Škoootskojjj?« ponovi Lavinia.

»Da, moj deč..., to jest moj izdavač, kojeg sam upoznala u New Yorku, izdao je moj roman i za nekoliko ću tjedana otići u Edinburgh kako bih ga predstavila.«

»Pa dobro«, odgovori moj otac.

Ništa više? Pa dobro?

Pih!

U redu, zovem Edgara.

Ugašen mobitel...

»Halo, ljubavi?« glumim. »Daaa... sve je u redu, sa svojim ocem i Lavinijom sam... Da, mislim da ću otputovati za nekoliko tjedana... okej... bok... bok...«

»I, tako, imaš dečka? Nije li to nevjerojatno?« kaže moj otac.

»Zašto bi bilo nevjerojatno? Imam li možda šest ruku?«

»Ne... nego si povremeno«, kaže Lavinia, »... čudna...«

»Točno«, izusti moj otac, nastojeći izbjeći moped, »čudna si!«

»A da? Ja sam dakle čudna?«

»Da, ne zna se točno što želiš, ponašaš se kao djevojčica, komična si i ne ponašaš se baš kao zrela žena.«

Odmah se nadurim. Što bih drugo trebala učiniti kako bi oni bili zadovoljni?...

...Zamišljam se s togom dok primam Nobelovu nagradu za mir...

»Pa dobro, napisala sam roman, imam dečka u Edinburghu, što bih još trebala učiniti?«

»Pa ne znam, imati siguran posao... djecu...«

Koja gnjavaža...

Stižemo kući.

Dočekuje nas baka. Kako je umiljata, uvijek je ista, sa svojom besprijekorno skupljenom kosom i pregačom oko struka.

»Pripremila sam *parmigianu* po tvom guštu, je li ti drago?«

Zagrlim je. Koji lijepi osjećaj, miriše baš kao baka: mješavina mirisa *Cere di cupre* i ružine vodice.

»Tko zna koje si šporkarije tamo dole žerola... sve one amburgere s hormonima... Je l' istina da su u Amerike svi tusti?«

Dala mi je jesti kao da sam bila u ratu, pa se nakon mesne štruce, krumpira i kolača ne uspijevam ni pomaknuti.

Nakon početne euforije zbog dolaska, već osjećam neku nelagodnu, kao da sam gost. Nemam što raditi. Kod kuće sam, ali ne osjećam se tako.

Dio moga srce je ovdje, dio u Americi, dio u Škotskoj i da mi David nije pomutio misli sigurno bih se osjećala bolje. Čemu poljubac u zračnoj luci? Kao da je nečemu služio...

Ponovno zovem Edgara.

»Halo?«

»Malena, kako lijepo! Nismo se čuli, bio sam zabrinut!«

»Nije bilo signala, znaš, u Italiji smo, ovdje se pouzdajemo u oca Pija...«

»Kada ćeš doći? Svi te žele upoznati!«

»Brzo, mislim da neću izdržati dva predviđena tjedna, ovdje je sve previše savršeno za moj ukus.«

»Okej.«

»Bok, ljubi!«

»Bok, bok.«

Promatram svog oca i njegovu družicu. Bože, ludo je, jedino sjećanje na oca koji se smije je s polaroida iz 1800. i nisam čak ni potpuno sigurna da nije riječ o namještenom smiješku. Međutim, sada je poput dječaka.

Navečer ću spavati u svojoj sobi, onoj istoj u kojoj sam spavala kad je i moja majka ovdje živjela. Na zidovima je nekoliko postera: jedan s Holly Hobbijem, a drugi s mačkicom koja visi s grane i progovara »*Oh shit!*«, nekoliko udžbenika iz gimnazije i starih fotografija mene i mojih prijatelja koji su već svi vjenčani i imaju djecu.

Sutra idem pozdraviti svoju majku i onda ću otputovati.

Nek' mi je sa srećom... i bez vjetra.

Moja majka mi se smješka i izgleda sretna što me vidi.

Otkada je prekinula s mojim ocem nije više imala ni jednog muškarca i živi kako bi se osvetila njemu i svim njegovim ženama (posebice onima s kojima je bio za vrijeme braka).

To je najzabrinutija žena na svijetu i s najviše pitanja. Nije me ni pitala kako je bilo, a već skače na stvar.

»Jesi li vidjela svoga oca?«

»Da.«

»S kim je bio?«

»S Lavinijom.«

»Vidi vruga, postao je monogaman.«

»Izgleda da je.«

»Mislim da to neće trajati.«

»A ne? A zašto?«

»Rekla mi je Rita, napravila mu je natalnu kartu!«

Bože Svemogućí, ne misliš li da si me već dovoljno kaznio? Što mi još želiš učiniti? Molim te, neka mi ona sada kaže da nije moja prava majka, već da sam kći dvaju Kineza kojima nikako ne mogu ući u trag...

»Da je poligamija jedna od disciplina na Olimpijskim igrama, tvoj otac bi osvojio zlatnu medalju!«

»Meni djeluje smireno.«

»Uvijek si na njegovoj strani.«

»Samo zato što ne sanjam da ga ubijem na neki grozan način ne znači da sam na njegovoj strani, a na kraju krajeva zašto bih trebala biti na nečijoj strani?«

»Djeca su uvijek na jednoj strani.«

»A gdje si to čula, na televiziji?«

»Tako kažu statistike.«

»Mama, rastavili ste se prije dvadeset i tri godine, nije li sada vrijeme da zakopaš ratnu sjekiru? Uzgajaš mržnju toliko dugo da je već sada posjeduješ petnaest hektara. Ni *Black Mamba* nije tako opremljena kao ti!«

»Rita kaže da će se prije ili kasnije vratiti.«

»Pa Rita bi bilo što rekla samo da te utiša. Daj, mama, sredi si život!« A ja se onda pitam kako to da nisam emotivno uravnotežena osoba...

»Koliko računaš da ćeš se zadržati?«

»Otputovat ću sutra, ako bude karata.«

»Kako sutra?«

»Istina, trebala bih otputovati danas, ali ne vjerujem da ću uspjeti.«

»Kako želiš.«

»Je li moja soba slobodna?«

Otkada sam otišla moja majka moju sobu iznajmljuje studentima.

»Ne. Jedna Francuskinja je u njoj.«

Kauč...

Pripremajući si kavu, pokušavam joj uputiti namjerno samoporažavajuće provokativno pitanje. »Mama, je li se netko nedavno vjenčao?«

»Laura.«

U gimnaziji smo govorili da će se, ako se ona uda, i stolac oženiti.

»Udala se za lijepoga, dobrog, staloženog, ozbiljnog i jako bogatog momka.«

»A gdje ga je pronašla, u muzeju voštanih figura?«

»Kako to misliš?«

»Rekla si staložen i ozbiljan i pala mi je na pamet *Madame Tussauds*.«

Tišina.

Zacijelo se moj engleski humor u ovoj kući ne cijeni.

»Hoćeš li mi reći što ti čekaš da se središ i podariš mi unučje?«

»Bok mama, idem u turističku agenciju!«

Izlazim bijesna kao ris.

Zar je moguće da moji nemaju ni jednu drugu temu za razgovor? Nije valjda da se razina zrelosti ili uspjeha mjeri po djeci.

Ulazim u turističku agenciju i tražim *last minute* za Edinburgh. Jedva čekam da otputujem odavde.

Otići ću živjeti k Edgaru, moja će knjiga biti izdana, radit ću s njim u njegovoj izdavačkoj kući, bit ću *bossova* žena.

Svi će me gledati s poštovanjem i zavišću.

Dolazit ću u ured u jedanaest i prijeći prag u sivom Hermeso-
vom kostimu, a povorka tajnica i asistentica trčat će za mnom
kako bi me obavijestile o sastancima.

Ja ću samo reći: »Susan, moja kava, hvala... i bez mlijeka!«

Susan će samo odgovoriti spuštene glave: »Odmah, *miss* Mo-
nica.«

»Nema jeftinih letova za Edinburgh prije sljedećeg tjedna.«
Glas djevojke iz agencije me iznenada prene.

Ne mogu ostati tjedan dana kod majke... umrijet ću!

»A... koliko košta sutrašnji let?«

»Četiristo pedeset eura plus avionske pristojbe.«

»Sva sreća da je *low-cost*«, povičem spontano.

Djevojka na trenutak podigne lijevu obrvu kao znak neslaganja, izrazito je stroga sa svojim konjskim repom koji kao da je iskle-
san u stijeni.

Četiristo pedeset eura je lijepa cifra, ali što prije otputujem to
ću prije moći započeti svoj novi život. A s time što budem zaradila
brzo ću se oporaviti.

»Okej«, kažem nonšalantno da ne ispadnem bogec, »uzet
ću je.«

Izišavši, u jednom dućanu vidim prekrasan svijetloplavi džem-
per od kašmira koji bi dobro pristajao Edgaru.

Hmmm... Petsto eura... Ma dobro, s tim što ću zaraditi tamo,
tko zna koliko ću mu džempera moći pokloniti, dapače, naučit ću
ih sama plesti kao Gwyneth Paltrow i Kate Moss.

Sada mi je potrebna jakna, cipele za kišu i hlače.

Zapravo, to su ulaganja, budući da će mi trebati tijekom cijele godine.

U dućanima su već nove kolekcije jesen/zima, tako ću biti jako »trendi« i, kad me predstavi svojoj obitelji, reći će da sam izvrsno obučena, a za Talijanku je normalno da ima dobar ukus.

Potrošila sam samo osamsto eura za cipele i kožnu jaknu tamnosmeđe boje, koja nije najtoplija, ali u njoj izgledam mršavije i puno više. To je rekla i prodavačica.

Kakogod, kupovina je, kako kažu, antidepresiv i prošla me je ljutnja zbog mame. Sutra je veliki dan. Dobro sam učinila što se nisam raspakirala. Zovem Edgara da ga obavijestim o svom skoršnjem dolasku.

»Halo, ljubavi?«

»Da, tko je to?«

»Kako tko je to, ja sam, Monica!«

»Oh, oprosti zlato, nisam prepoznao broj.«

»Dobro za broj, ali koliko njih te zove ljubavi?«

»Ma ne, oprosti, nisam čuo.«

Ma zamisli ti to... Prošla me volja da mu dam džemper...

»Htjela sam ti reći da stižem sutra oko dva, ako ti to odgovara...«

»Sutra u dva, je l'?... Pričekaj da pogledam u rokovnik... hmmm, hm, Monica, sutra u to vrijeme sam na drugom dijelu grada, nažalost.«

»Ali rekao si mi da je dovoljno da ti kažem dan i da ćeš doći.«

»Da, istina je, ali sutra je gadan dan. Ne bi li mogla odgoditi dolazak na nekoliko dana?«

»Nekoliko... ne, ne mogu, let me je dosta koštao.«

»Hm, okej, vidjet ću što mogu učiniti, u svakom slučaju poslat ću nekoga po tebe.«

Htjela bih pregristi jezik, ali ne uspijevam: »Ne djeluješ kao da pucaš od veselja!«

»Daj, Monica, ne započinji, znaš dobro da jedva čekam, ali imam strku na poslu. Kad budeš došla, uvjerit ćeš se sama.«

»Da, naravno«, kažem s grčem u trbuhu.

»Daj, nemoj biti takva, rekao sam ti da ću se probati izvući.«

»Da, okej, do sutra.«

Evo, u ovakvim trenucima primijetim svoju krhkost i sve svoje nesigurnosti. Odmah osjetim to stezanje u trbuhu koje me tjera da zamislim najgore i sprečava me da vidim kako uistinu stvari stoje. On mora raditi i ne može doći po mene, a nije mi rekao: »Ostavljam te jer volim osamnaestogodišnjakinju.«

Zašto to meni izgleda isto?

U kuhinji moja majka poha cvjetove tikvica i piletinu. Zna da ih obožavam.

Postavljam stol vani na terasi, ispod sjenice od bugenvilija.

Ona se jako brine o svojim biljkama. Ima tegle s gardenijama, jasminima, ružama. Moj otac je govorio da se brine više o biljkama nego o njemu, a ona mu je odgovarala da joj one pružaju više zadovoljstva.

Tako je bilo već '75...

Svježja je večer krajem ljeta, jedna od onih večeri koje izazivaju osjećaj nostalgije. Sjedam za stol i gledam majku kako kuha. Večeru priprema brzim pokretima i zajapurenim licem obavijenim tugom. Svako toliko, dok okreće pohance, s lica rukom pomakne čuperak kose.

Da nije dozvolila mržnji da zagospodari njezinim životom, sada bi bila sretna žena. A i ja bih možda bila nešto sigurnija u sebe.

Konačno, smiješeći se, dolazi do mene za stol s pladnjem s kojeg se puši.

Koliko mi nedostaje normalna situacija, koliko mi nedostaju stvari na koje mogu računati, jednostavna sigurnost. Jednostavna kao pržena piletina.

Sjedimo u tišini, ulijevam joj kuhano vino. U usta stavljam zalogaj i obuzimaju me sjećanja i sjeta, upravo onako kao u Proustovoj priči s madeleine kolačićima, kad je trebalo utući vrijeme, u sparnim ljetnim popodnevim kada me još nisu obuzeli nemir i želja da pobjegnem od svega i od svih.

»Putuješ sutra?«

Željela bih joj reći ne.

U ovom trenutku voljela bih biti dijete, popeti se na prste i baciti joj se u zagrljaj, reći joj volim te mama, ti me nećeš nikada ostaviti, zar ne?

A kažem joj: »Da, pronašla sam let.«

»A kod koga ćeš biti?«

»Kod... jednog... mog prijatelja.«

»Prijatelja?«

»Nije baš prijatelj i točka.«

»To je tvoj dečko?«

»Nije baš dečko.«

»Ma, dakle, Monica, što mi želiš reći?«

»Mrvicu je stariji od mene.«

»Kao tvoj otac od Lavinije?«

»Ne, malo manje.«

»Ah, nadam se da znaš što radiš.«

U biti, ne znam. Imam prijeku potrebu da se negdje skrasim. Definitivno.

I gradim, gradim, gradim.

Stižem u Edinburgh i pada kiša.

Bolje: ako je to klima, bit će dobro da se odmah na nju priviknem, iako priviknuti se na raspon izrazito visoke i niske temperature

pustinje Gobi unutar četiri sata nije u ljudskoj moći. A uostalom imam tisuće sati *jet laga* u svom živčanom sustavu.

Cvokoćem zubima i moja predivna jakna od kože punoglavaca, od petsto eura, nimalo ne grije. Pitam se tko će doći po mene.

Dok čekam svoj kofer, otvaram paket keksa *Walker* koji su mi dali u avionu. Izvrсни su, čisti maslac, palmينو ulje i hidrirane masti. Možda će me zagrijati.

Naginjem glavu unatrag i usisavam sve preostale mrvice u paketiću, ali jedna mrvica mi je zapela u grlu i počnem kašljati kao luda, suze mi oči i gušim se.

Gušim se i presavijam od kašlja, sve dok ne osjetim snažne udarce po leđima. Okrenem se ljubičasta u licu, masna i slinava i vidim Edgara pred sobom.

»Okej, često pada kiša, ali to nije motiv za samoubojstvo!« kaže pružajući mi čisti rupčić.

»Eee...«, to je sve što uspijevam izgovoriti prije nego što ponovno počinem još više kašljati i smijati se.

Ispustit ću dušu od silnog kašlja.

Zagrlim ga kako umijem kroz suze i sva balava te mu razmažem slinu i mrvice po ramenu. Koji filmski susret, samo nedostaje glazba iz *Obitelji Kremenke*.

»Malena, jesi li dobro putovala? Presretan sam što si stigla, nismo se vidjeli sto godina!«

»Da«, kažem jako ga stišćući i mislim: »Bože nebeski, molim te, daj mi neki znak kako bih shvatila da sam stigla, da je ovo pravo mjesto, da je on pravi čovjek i da više neću morati tražiti. Molim te... prepuštam se sudbini.«

Uhvati me za ruku. Ne čini mi se stvarnim da sam tu s njim. Izgubio je nekoliko kila i ima uobičajenu slatku razbarušenu kosu.

Ulazimo u auto, sjedalo je puno papira, rukopisa i žutih kuverata. Čini mi se da dosta vremena provodi u autu, tu su boce s vodom i prazne kutije od hamburgera.

»Vodim te kući. Nažalost, moram odmah pobjeći na sastanak, ali ti se počni prilagođavati. Vratit ću se na večeru i odvesti te na jedno mjesto da proslavimo tvoj dolazak.«

Da... da, to je znak.

Jedan *bip* najavljuje dolazak poruke na moj mobitel.

»Već imaš obožavatelje u Škotskoj?«

»Ma ne, vjerojatno je telefonska mreža koja mi želi dobrodošlicu«, kažem, podižući pogled s displeja. Vraga mreža... David je.

»Koja mreža?«

»Hm... Cu... Chulainn.« Ma što to govorim, to je bio irski nacionalni junak!

»Koja?«

»Ne znam, na gaelskom je!«

»Pokažeš mi?«

»Eh... ups... dovruga, obrisala sam je!«

O majko moja, tek sam uspjela pročitati »Kako si ljub...«

Bit će da je pisalo »kako si ljubavi?«. Ma što to muškarce hvata? Kunem se da ih nikada neću shvatiti.

»Što radiš s tim telefonom?« kaže Edgar iznervirano.

»Da, oprosti, maknut ću ga, uzbuđena sam što sam ovdje, čini mi se nevjerojatnim.«

»U pravu si, i ja se osjećam malo čudno, normalno je, moramo razbiti led.«

»Da.«

»Da.«

Zabrinuta sam. Nije da nisam sretna što sam tu, ali bojim se da su moja očekivanja prevelika. Potrebno je strpljenje, normalno je da mi je nelagodno, normalno je.

»Kako si ljubavi?« uzvikne Edgar.

»Š-što kažeš?« trgnem se.

»Kažem: kako si ljubavi?«

»Kako si je pročitao?« kažem izgubljeno.

»Pročitao što?«

»Poruku.«

»Poruku? Monica, osjećaš li se dobro? Čudna si.«

»O-oprosti samo sam malo umorna.«

I glupa, glupa, glupa!